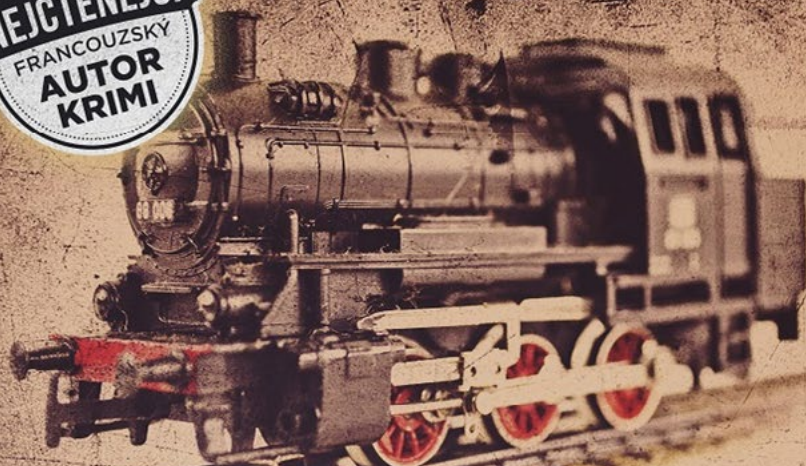

NEJČTENĚJŠÍ
FRANCOUZSKÝ
AUTOR
KRIMI

FRANCK
THILLIEZ

KRVAVÝ ANDĚL

Prvotina francouzského mistra thrilleru,
která získala cenu čtenářů za nejlepší krimi román

Krvavý anděl

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

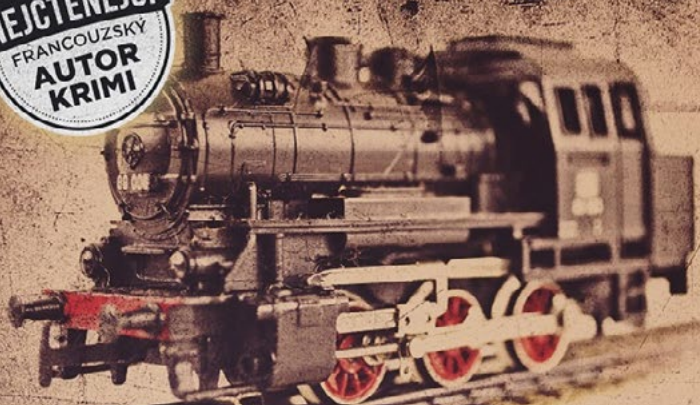

Franck Thilliez
Krvavý anděl – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEJČTENĚJŠÍ
FRANCOUZSKÝ
AUTOR
KRIMI

FRANCK
THILLIEZ

KRVAVÝ ANDĚL

Prvotina francouzského mistra thrilleru,
která získala cenu čtenářů za nejlepší krimi román

**FRANCK
THILLIEZ**

KRVAVÝ ANDĚL

Překlad Dana Melanová

Estebanovi

PŘEDMLUVA

Milý čtenáři,

podnětem k psaní často bývá touha. Touha vyprávět příběh, zhmotnit neodbytné představy, naplnit životem a vášní osoby zrozené z naší fantazie a vtisknout jim bohaté osudy. Říká se, že romanopisec píše příběhy, které by sám rád četl, a já si myslím, že právě proto jsem se v roce 2002 poprvé chopil pera. Po první pokusné vlašťovce, prvním románu *Živočišné svědomí* publikovaném na internetu, jsem se nadchl pro příběh, který mě jednou provždy nejvíce ovlivnil svou temnotou a nepatrným prostorem, co ponechává naději. *Krvavý anděl* vyšel v roce 2003 v malé edici „Rail noir“. Představoval pro mne roční práci plnou rešerší, sbíráni dokumentace a skoro nesnesitelného psaní. Román pojednává o věcech, o jejichž existenci jsem neměl ponětí a které přesto v pozadí naší společnosti existují. Na místech, do nichž se člověk raději nepouští... Obtíže, s nimiž jsem se setkával, aby se tento příběh stal skutečnou knihou, mě neodradily, právě naopak. Horečka psaní mě popoháněla takovou silou, že jsem o čtrnáct měsíců později dokončil *Pokoj mrtvých*. Sevřený, tvrdý sociální příběh, rovněž pocta Severu, mému kraji. Tahle kniha mě definitivně utvrdila v jistotě, že už nikdy psaní nenechám. Nakazil jsem se virem.

Víc než rok a půl po svém zrození mě Sharko, muky šířaná postava z *Krvavého anděla*, nenechával v klidu. Cítil jsem ho v sobě, činil si na mě nárok podobně jako duchové, kteří straší své živé blízké. A tak jsem si řekl: Jdu do toho! Sharko je tvrdák, velmi lidský, ale současně hodně drsný, potřeboval příběh odpovídající jeho úrovni, ďábelskou zápletku, jež by byla průběžským kamenem jeho nejpevnějších kvalit. A také nejzranitelnějších. A tak jsem napsal *Líbánkové smutky*, ta kniha vyšla v roce 2006 v „Rail noir“ a v roce 2008 v edici Pocket.

To tvoří trochu kontext knihy, kterou držíte v ruce. Než se ponoříte do jejích stránek, než vám šustění obráceného papíru přivodí třes, rád bych vás varoval: velmi často skutečnost přebije fikci.

Franck THILLIEZ

PROLOG

[T]eplý déšť letní bouřky buší do kluzké dlažby Starého Lille. Neschovám se před deštěm, radši pozoruju proudy vody, které stékají v brázdách okrových střešních tašek, jako stříbrné perly se s bubnováním zachycují v okapních žlabech a pak mi tančí v uších. Rád vdechuju vůni starých cihel, půd a komor. Tady, v tichu vodní bubliny, mi všechno připomíná Suzanne, ulička, jíž stoupám, je jako chodba v čase, která mě k ní vede. Zabočím do ulice des Solitaires a hned za rohem zapadnu do Némo, kde si objednáám světlé pivo z Brugg. Jiskřičky dosud neuhašených oharků svítí v očích majitele restaurace, to světlo se probírá vzpomínkami, přehrabuje je, až se dostanou na povrch životní okamžiky, jež už člověk považoval za dávno mrtvé. Ústa se mu sevrou, jako by ho takhle intelektuální gymnastika vnitřně spalovala. Myslím, že mě poznal.

Je jedenáct v noci. Převracím se na posteli s očima přibitýma na mučivé číslice radiobudíku. Příliš prázdné místo po Suzanne mě přinutí vstát. Zavolám jí na mobil. Odpoví mi příjemný ženský hlas, standardní nahrávka, která informuje volajícího o nepřítomnosti majitele telefonu. Vyťukám číslo laboratoře, kde pracuje, tisknu ke rtům sevřenou pěst. Noční hlídač mi odpoví, že skončila skoro před hodinou. Za necelých deset minut se dostane z Hay-les-Roses do našeho pětipokojového bytu ve Villejuif...

„Už jsem vás viděl?“ zeptá se mě majitel restaurace s pohledem upřeným na mou kozí bradku.

„Ne,“ odpovím mu mdle a odnesu si pivo ke klidnému stolu v rohu kavárny, kde je přítmí.

V besídce na terase se k sobě tisknou dva milenci. Dívčiny dlouhé kaštanové vlasy poletují ve větru jako trásně, které se někdy zavěšují na řídítká kol, a oba poslouchají déšť, mlčí, rozmlouvají spolu pouze něžnými gesty. Dívka mi připomíná Suzanne před dvaceti lety, ale fakt je, že vidím Suzanne všude, ať vypadá dívka jakkoli, ať je jí kolik chce let...

Strach mi svírá hrdlo jako laso z ostnatého drátu. Víím, že se všude potulují sadisti s dlouhým nožem, zvrhlíci, co znásilňují staré ženy a děti. V kancelářích kriminálky na nábřeží Zlatníků 36, na šestatřicítce, jsem jich viděl stovky. Všichni byli dokonale učesaní, jeden ulízanější kravaták než druhý. Vlévají se do ulic jako obtížná hmyzí havěť, tak dobře splývají s tmou, že skoro necítíte jejich pach. Nenávidím je, po celý život je budu nenávidět.

V podzemních garážích málem vyzvrátím žaludek, když objevím na zemi droboučké střepey skla. Bezpečnostní kamera je rozbitá. Visí nehybně na konci drátu jako němý svědek nejhoršího dramatu. Řítím se k boxu 39, slyším jen ozvěnu vlastních kroků v betonové rakvi pro auta... Kousíček kovu mi rozdírá srdce jako kulka naplněná trhavinou: u zdi leží sponka, jíž si Suzanne obvykle spíná vlasy na spáncích. Utíkám podzemním parkovištěm, bez dechu vybíhám nahoru, propátrávám schodiště, tluču na dveře nájemníků, na poslední hradbu toho, čeho se strachuju. Když beru telefon a volám šéfovi útvaru pro pohřešované osoby, nepříjemný hlas mi oznámí, že už je moc pozdě...

Poznal jsem Suzanne tady, v téhle kavárně, uprostřed kotoučů dýmu a věčného halasu vojáků ze třiačtyřicátého pěšího útvaru. Oba jsme pocházeli z oblasti povrchových uhelných dolů, naše šaty páchly hornickou kolonií a boty jsme měli od uhelného prachu. Rodiče nás vychovali v bolestném nedostatku, v bezútěšnosti,

v srdci však oplývali nejkrásnějšími poklady. Miluju tuhle tmavou půdu, prosté a štědré lidi, které rodí, a myslím, že je mám ještě radši teď, kdy Suzanne už nespí po mém boku.

Někde v hloubi duše mi neměnný kousíček vědomí neustále našeptává, že je mrtvá, že to ani nemůže být jinak po tolika bolestných měsících a dnech...

Ještě po půl roce pořád svoji ženu hledám. Často mě navštěvuje ve snech. Sestupuje ke mně shora, nejdřív cítím její vůni, která mě hladí po vlasech jako dětské ruce. Ale pokaždé, když se naše pohledy střetnou, se jí řinou z očí ostří žiletky, hádci tenci jako stébla slámy jí padají z úst a z nosu a z otvoru, který jí zeje uprostřed hrudi, vychází hnilobný pach smrti.

Znovu si vezmu tašku, vytáhnu z kapsy mobil a zapnu ho s nadějí, že tam nenajdu žádný vzkaz, který by mě připravil o předposlední den dovolené.

1.

[D]ivizní komisař Martin Leclerc mě žádal, abych se okamžitě vrátil na šestatřicítku. Bylo objeveno mrtvé tělo, zmrzačené strašlivým způsobem...

Vysoký Martin Leclerc určitě nevážil víc než prázdný pytlík od chipsů, ale co mu chybělo na svalech a tuku, vyvažovala nápadná síť žilního systému tak intenzivně, že by jako vítané sousto jistě přitáhl všechny upíry planety. Vzhled osoby z vlaku duchů ještě zesiloval účinek jeho břitkého způsobu mluvy, a pokud vím, nikdy se mu nikdo nepokusil odporovat. Za celou dobu jsem nezažil, že by od něj některý z mnoha podezřelých, co mu prošli rukama, vycházel s náznakem úsměvu.

„Komisaři Sharko, tenhle případ smrdí,“ oznámil mi a poklepal tužkou o spis. „Ve způsobu, jakým byl spáchán zločin, není nic klasického. Kruci, ti vrazi jsou horší než viry! Vypořádáš se s jedním a ihned převezme štafetu další, dvakrát horší než předchozí. Vždyť si to vezmi, nejdřív černý mor, pak neštovice, cholera a vzápětí španělská chřipka. Jako by se Zlo živilo vlastními porážkami.“

„Co mi řeknete o oběti?“

Divizní mi nabídl žvýkačku s chlorofylem, odmítl jsem ji. Začal hlučně žvýkat a byl strašně nervózní, jeho lícní kost zběsile vibrovala pod dálnicí vystupující žíly na jeho pravém spánku.

„Martine Priurová, třicet pět let, zavražděná ve svém domě. Její manžel byl notář, loni zemřel na mozkový nádor. Zdědila po něm slušný balík i s pojistkou, kterou jí nechal. Žila z renty, pěkně v klidu idylického venkovského hnízda. Podle všeho děvče bez skandálů.“

„Pomsta nebo loupež, která se zvrhla?“

„Zločinec zjevně jednal podle jakéhosi málo známého rituálu, způsob, jakým vraždil, pomstu téměř vylučuje. To ale nechám na tobě... Bydlí... Bydlela na samotě, což nám vyšetřování moc neusnadní.“ Vyplivl sotva rozžvýkanou žvýkačku do prázdného popelníku a hned v zubech stiskl další. „Rozhodli se hodit to celé na centrálu. S atentáty ve Státech, v Toulouse a s gangy všeho druhu nechtějí naše chytré hlavy připustit, aby se naše země stala zkurveným hřištěm pro všechny možné pošahance! Prokurátor republiky dal zelenou. Vyšetřující soudce bude Richard Kelly. Znáš ho, není to žádný beránek, ale neboj se z něj vymámit všechno, co budeš potřebovat...“ Hodil na stůl plánek. „Schůzka ve Fourcheretu, severovýchodně od Paříže. Čekají tě tam Sibersky, Crombez a komisař ze sousedního města. Najdi mi ho rychle...“

„Není to pro Siberského moc brutální? Je stokrát užitečnější u počítače než v terénu, a vy to víte.“

„Věř mi, Sharku, tahle vražda ho určitě trochu oduční...“

Betonová chapadla hlavního města zmizela, jakmile jsem se pus-til přes Ermenonville. Po Senlis jsem to vzal po státní silnici 330, potom po místní 113 a o pěkných pár kilometrů dál jsem konečně přistál v měsíčním klidu Fourcheretu. Předě mnou slunce vrhalo proudy zlatého světla na balíky slámy a vytvářelo obraz sépiové barvy, nádherný, vytržený z okamžiku. Poslední den skvostného léta, ohlašoval se mírný podzim...

V pustých ulicích městečka vládla atmosféra nočního bdění u mrtvého. Po třech kilácích jízdy po ryzím venkově, kde se i krávy vyskytovaly výjimečně, jsem podle plánku dorazil před domek Martine Priurové. Technici ze soudního se už skláněli

k případným otiskům pneumatik, střepům skla nebo stopám bot, s nimi inspektoři z ústředí, kteří se zapřáhli do delikátní a nezáživné práce ohledání okolí. Předložil jsem svůj průkaz s trikolórkou dvěma uniformovaným maníkům a hned u vchodu se připojil ke dvěma policejním důstojníkům, kteří stáli u něčeho, co připomínalo ztělesněnou bowlingovou kuželku: přesněji řečeno u komisaře Bavièra. Ledové stalaktity strachu mu zkalily zrak. Okamžitě mi připomněl břichatého pumpaře, ztraceného v terénu s větrnými čerpadly někde uprostřed Spojených států. Po krátkém představování jsem šel rovnou k věci.

„Tak co tady máme, komisaři?“

Bavière si odkašlal, než promluvil. Hlas mu lámal ledový svěrák, rudá hrůza. „Mrtvé tělo Martine Prieurové objevil dnes ráno v 5 hodin 30 minut doručovatel novin Adam Pirson. Vchodové dveře byly dokořán, ale světlo bylo zhasnuté. Volal, a když nedostal odpověď, vstoupil. Prý ho znepokojilo to ticho a tma. Šel nahoru a pořád volal. A tam ji uviděl...“ Jako by ho prudký náraz vzpomínky odnesl jinam.

Přivedl jsem ho zpátky ke konverzaci.

„Pokračujte, komisaři, prosím.“

„Mí muži dorazili na místo jako první, po nich technici, patolog a taky vaši inspektoři. Tělo odvezli kolem dvanácté.“

„Tak pozdě?“

„Hned pochopíte proč... pojdte za mnou.“

Kapesníkem si otřel mastnou vrstvu potu na spáncích. Kydanec másla, co se roztéká na hamburgeru a pomfritech. *Ztracený u benzinové pumpy...* Dodal: „Bože... I bez mrtvol by se ten pokoj uplatnil ve filmu Wese Cravena.“

Poručík Crombez vyšel, aby řídil venku operace, tedy výslech lidí v okolí. Zatímco jsme stoupali po schodišti, říkáš Siberskému: „Tak co, půjde to?“

„Komisař Bavière má pravdu. Nikdy jsem něco takového neviděl, ani v televizi...“

Vyzkoušel jsem všechno. Skok padákem, bungee skok, nejhorší pouťové atrakce, šílenou jízdu na motorce, a přesto mnou nic netřese tak, jako když se mi na krystalicky čisté vrstvě sítnice náhle promítne výjev zločinu. Ani dneska nejsem schopný vyjádřit, co mnou pokaždé do takové míry otřese. Možná je to strach nebo prostý lidský reflex, který nemůže snést pohled na hrůzu v nejděsivější podobě.

Nikdy jsem Suzanne nevyprávěl o krvavých erupcích, nechával jsem si je pro sebe jako černé stránky knihy svého života. Když jsem se většinou pozdě večer vracel domů, snažil jsem se odříznout od pracovního dne. Ale nikdy se nezbavíte plevele, který jen vytrhnete za stonek.

Každou noc, jakmile se můj duch uvolnil a vplul do rozlehlé říše spánku, se objevily noční můry, přiklusaly jako těžkooděnci a mučily mě až do rána.

A naše dvojice tím trpěla stejně jako každá dvojice, kde práce převládá nad city...

Uprostřed místnosti, v soumravném světle vyšperkovaném barvami, viselo na konci provazů, dole spojených do svazku, osm ocelových háků, které se ve vzduchu chvěly jako dětské závěsné hračky. Složitým systémem uzlů a kladek bylo možné celým zařízením včetně těla pohybovat taháním za tlustší provaz, který se kroutil po podlaze. Představoval jsem si, jak pevné maso těla, které v tomto zařízení viselo, praskalo jako příliš zralé ovoce, a pod každým hrotem s kousky roztrhané kůže se leskly krvavé slizky. Narudlý chochol krve, výsledek uměleckého vzepětí, postříkal západní stěnu až ke stropu, jako by krev ze strachu utíkala z vlastního těla.

Specialista, pověřený fotografováním, přerušil svoji mravenčí práci, aby mi dodal první fakta.

„Nahé tělo oběti bylo přidržováno dva metry nad zemí na háčích zaražených v kůži, částečně v zádočných a nožních svalech. Dva háky byly zabodnuty ve výši lopatek, dva v bederní krajině,

dva háky v zadní části stehen a dva v lýtkách. Navíc byla oběť svázaná více než patnáctimetrovým nylonovým provazem tak podivně a vumělkovaně zamotaným, že bych vám to nedokázal srozumitelně vysvětlit. Uvidíte to sám na fotkách a videu.“

„V jakém stavu bylo tělo?“

„Soudní lékař objevil osmačtyřicet řezů na těle, od hrudi až po chodidla, včetně paží a rukou. Řezy byly patrně provedeny průmyslovou pilou nebo mimořádně ostrým nástrojem. Hlava byla odložena na posteli s obličejem obráceným k tělu. Prozatím předpokládáme, že byla odříznuta elektrickou pilou. Dosvědčují to tyhle šmouhy, které sem vrhal otáčivý pohyb ostří. Vrah pak znovu naaranžoval část pokrývek kolem lebky, aby tvořily jakousi čepici nebo kapuci...“

Přidřep jsem k posteli, pohledem zkoumal povrch matrace. Po mé pravici se uschlá krev na stěně podobala rudým slzám. „Hlava byla natočená tímto směrem?“

„Přesně tak. Soudní lékař vám to potvrdí, ale zdá se, že oči byly vyjmuty z důlků a znovu tam vsazeny, aby duhovka směřovala ke stropu. Ústa držela v otevřené pozici dvě dřívka, umístěná jako páky mezi horní a spodní čelist. Několik dlouhých řezů šlo od rtů ke skráním. Lékař také objevil zhmoždění na lebce na úrovni týlu. Dá se předpokládat, že oběť byla omráčena nebo zabita prudkou ranou.“

Proudy světla zapadajícího slunce se táhly na stěnách jako podlouhlá zranění. Nadechl jsem se a plíce se mi nadmuly trpkostí. V neprůsvitném mušelínu noci tu hodoval jakýsi démon schovaný ve stínu, zuřivá bestie bažící po krutosti, co za sebou nechala jen zoufalství a zemi spálenou vlastním běsem.

„Došlo ke znásilnění?“ zeptal jsem se pro upřesnění.

„Na první pohled ne, nic tomu nenasvědčuje.“

To byl políček úžasu do tváře. Pokoj páchl sexuální úchylkou na kilometry daleko. Nahá oběť, svázaná, mučení... a žádné znásilnění?

„Jste si tím jistý?“

„Ještě se to musí potvrdit... Ale žádný zjevný náznak styku.“

Obrátil jsem se k poručíku Siberskému. „Objevili jste známky násilného vniknutí do objektu?“

„Ne. Zámek i okna jsou v pořádku, ke vloupání nedošlo.“

„Našli jste něco venku?“

„Muži objevili jednu stopu. Za vavřínem je rozdrcená hlemýžďí ulita a také rozšlápnutý hmyz, mravenci a pavoučci. Vrah se na tomhle místě patrně schovával.“

„Fajn. Uvidíme, co nám vyplyne z průzkumu okolí. Co máte dalšího?“

„Počítač té Prieurové byl vymazán. Není přístup k sebemenší informaci. Pevný disk je v laboratoři.“

„Zajímavé. Co nám můžou říct specialisté?“

Komisař Břichatec natahoval uši. Škraloup potu se usadil na homoli jeho lebky. Stejně odpudivé jako popelnice na plném slunci.

„Hotový veletrh neviditelnosti,“ poznamenal technik. „Je tu tolik otisků prstů jako na Panně Marii Lurdské. Na pelesti postele, na komodě, na parketách, na rámečcích. Ale neobjevili jsme žádné vlasy, vlákna nebo fragmenty kůže pod nehty oběti ani jinde.“

Svinutým plastovým sáčkem, který držel v ruce, ukázal na kovovou konstrukci. „Celé zařízení, co mu sloužilo k mučení, provazy, kladky, šrouby, háky, půjde do laborky, sotva to tu dokončím.“

„Výborně. A tvé první závěry, Sibersky?“

Poručík využil mé otázky a přiblížil se ke mně, aby dopřál svému nosu dostatečnou vzdálenost od závanu, který vycházel z komisaře *Břichatce*. „Zabiják si obzvlášť pozorně připravil terén. Oběť na samotě, svobodná, sama v okamžiku jeho zásahu. Na materiálu, který si přinesl, neškludil. Vrtačka, šrouby, hmoždinky, provazy, krátce kompletní výbava, aby mohl připravit *hřiště*. Neskladné nářadí, ne zrovna snadno přepravitelné, což ještě umocňuje výjimečný ráz zločinu. Organizace, kontrola a přesnost, tohle určuje zločin.“

„Z jakých důvodů?“

„Protože si dal načas, a vrahů, co takhle jednají, je málo. Instalace podobného zařízení a způsob, jakým svoji oběť spoutal, dokazují, že se dokonale ovládá, vybírá si chvíli, kdy začne, a žádný popud ho nedonutí, aby věci uspěchal a dopustil se nějakého omylu.“

„Jako například sexuální puzení...“

Rukou jsem zašustil ve své kozí bradce. „Proč si myslíš, že nechal otevřené dveře?“

„Kdyby šlo o klasický případ, řekl bych, že spěchal, nebo byl prostě nešikovný. Ale tady ne. Podle mého chtěl, aby bylo tělo objeveno co nejdřív.“

„Přesně tak. A proč?“

„Já... já nevím. Aby si dokázal, že z nás nemá strach?“

„Znáš Van Looa? Malíře z 18. století?“

„Ani ne...“

„Charles Amédée Van Loo zachycoval na plátnech prchavé okamžiky našeho všedního života, třeba mýdlové bublinky, domečky z karet, zmírající plamen lucerny. Obyčejné předměty uvěznil v jejich krásné okamžitosti, a tím je učinil vzácnými. Co nádherného najdeme v sesypaném domečku z karet, v rozprsklé mýdlové bublině nebo ve zhaslé lampě?“

Odstoupil jsem od okna, kde se poslední záblesky světla snažily pořádně zářit.

„Kdybychom objevili tělo o několik dní později, obrátil by se nám žaludek z nesnesitelného pachu. Hniloba by tělo rozložila, byl by na ně strašlivý pohled. Možná by se uvolnilo z háků a rozpláclo na podlaze. Myslím, že efekt, jakým chtěl náš *umělec* zapůsobit, by byl porušený.“

„Chcete říct, že... že se podepsal pod svůj zločin, jako by šlo o umělecké dílo?“

„Řekněme, že věnoval zvláštní péči aranžování scény zločinu.“

Břichatec na mě působil jako cizinec, co sem přišel z krajiny bez vody a bez hor, kde nebyla zeleň ani modrá obloha. Žasnoucí dítě, které najednou objevuje hluboké počátky života.

„Komisaři, kolik mužů máte k dispozici?“

„Pět.“

„Hotová armáda!“ vzdychl jsem. „Dobrá... Vy se teď hlavně zaměříte na pátrání v sousedství. Chci o té ženě vědět všechno. Jaká místa navštěvovala, s kým se stýkala, jestli se přátelila s nějakými muži a s jakými. Chodila do knihovny, do kostela, do bazénu? Ověřte si, co četla, zkontrolujte její telefonické účty, její předplatné, zkrátka všechno, co se k ní vztahuje. Také mi zjistěte, kde se dá obstarat tenhle materiál, zvláště kladky a karabinky a taky ten typ provazů a háků v tak velkém množství. Obejděte horolezecké kluby v kraji. Vypjtejte se pokladních v místních supermarketech, železářstvích, drogeriích. Co můžeme vědět, třeba má ten náš zabiják fyzickou zvláštnost, která přitahuje pozornost. Nesmíme nic zanedbat. Vzhledem k vaší malé zkušenosti v kriminalistice bude někdo z našich dohlížet na vaše operace. Cítíte se na to, komisaři?“

Svěšené konečky Břichatcova kníru se zachvěly jako konce kouzelnické hůlky. „Naprosto!“

„A my, Sibersky, si něco slupneme, než zajdeme za patologem. Divizní mi sdělil, že Van de Veld nás ve své jeskyni čeká ve 22 hodin...“

„Musím... musím tam jít s vámi?“

„Je načase, abys zvedl zadek od počítače a informací, které tam čerpáš... První pitva, jíž se zúčastníš jako divák, je, jako když ti poprvé vytrhnou zub. Budeš si to pamatovat po celý život...“

*

Pitva začíná pečlivým ohledáním nahého mrtvého těla. Poznamenáme si stav šatstva, hlavní fyzické zvláštnosti i viditelné známky smrti. Soudní spis vyžaduje přesný popis vnějšího vzhledu mrtvoly, včetně kůže porostlé vlasy...

Při každém vstupu do pitevny jsem cítil, že se moje bytost rozkládá, jako by ve mně pulzovala neviditelná vlna, která odděluje muže od policisty, věřícího od vědce.

Muž mlčky a znechuceně sleduje patologa v rukavicích, obrněného nepřijemným obličejem a jednajícího až příliš mechanicky a formálně. Muž ví, že tady nemá co dělat, že toto poslední setkání s tělem, s rubem lidskosti, ho poskvřňuje a bude ho pronásledovat v myšlenkách a ve spánku až do nejdější smrti.

... Po vnější prohlídce se přistoupí k pitvě v pravém slova smyslu.

Kůže porostlá vlasy: nařízne se podle linie jdoucí od oblasti retroaurikulární k další, vedoucí přes vrchol lebky; řez je veden z jedné i druhé strany kupředu i dozadu. Lebeční klenba je rozříznutá podle okružní linie zahrnující čelo, spánky a týl, přičemž se uvolní obě části mozku. Dále následuje odlepení vnější mozkové blány: prohlídka lebečních kostí, vyhledávání zlomenin, rozpojení nebo obtížněji zjištělých prasklin a puklin...

Muž by nejraději objal bytost z masa a kostí ležící na nerezo-
vém stole, jemně jí zatlačil oči, uklidňujícím pohybem jí přešel
po rtech, aby se naposledy usmála. Věřící touží přikrýt tělo da-
maškovou látkou a zašeptat mu do ucha něžná slova, než ho odve-
de daleko, někam do stinného lesa javorů a dubů.

... Dlouhý středový řez je veden od špičky brady až po stydkou krajinu. Kůže a svaly jsou odděleny z každé strany hrudníku a břicha, klíční kosti a žebra jsou přeřezány kostotomem. Svaly na krku jsou rozpitvány kousek po kousku... Jazyk je opatrně vytažen dozadu. Jícen, průdušnice a cévní zásobení jsou odděleny...

Policista si dá klapky na oči, snaží se ignorovat váhu na orgány s ostrými tvary, spoušť, kterou páchá soudní lékař v tom, co bývalo životem. Díky kouzlu antiseptických prostředků, za latexovou vrstvou nebo papírem masky, je pravda zjemnělá, snesitelnější. Potom poslouchá, jak k němu hovoří Smrt, dělá si poznámky, klade technické dotazy, které popoženou vyšetřování kupředu. Tělo se stává studijním předmětem, vyhaslým vulkánem, zvlněným povrchem, který skrývá v každém svém záhybu děsivý příběh posledních minut. Zranění šeptají, pohmožděniny, modřiny tvoří podivné odlesky, jako by v nich člověk při

bedlivém pozorování uhadoval temné oči vraha nebo lesk ostré vražedné zbraně.

... Zvážení všech orgánů před jejich rozpitváním. Odebrání vzorků krve k toxikologickému rozboru: podle předpisu z velkých cév ze srdce...

V tu chvíli si muž i policajt vzpomenu na Suzanne, a jako by se jim oběma před očima zjevil podprahový, neuvědomělý obraz, na němž je nahá a bílá jako kost a leží na stole místo této dívky bez života. Možná někde nedaleko či na druhém konci země čeká v rokli nebo v křišťálově čisté vodě její tělo, až ho někdo osvobodí od utrpení, až mu nějaký dobrodinec vrátí důstojnost a jemně ho uloží na klidné místo odpočinku.

Polda a muž se snaží vybavit si intenzivní teplo Suzannina těla, jeho vůni a nekonečnou sladkost jejích polibků, ale mřížky filtrů zachycují to nejlepší a propouštějí to nejhorší. Tady zamořuje vzduch rozkládající se mršina, dusivá atmosféra brání motýlovi ve vzletu. Tady zlo přivolává zlo, krutost plodí bestialitu, věda zlehčuje víru a vše, co dělá člověka člověkem. V tomhle umělém světle je všechno černé jako vnitřek rakve.

... Třetí etapa. Otevření žaludku podél velkého zakřivení, prohlídka a uložení jeho obsahu. Odebrání vzorků jater, sleziny, slinivky, střev, ledvin.

Prohlídka vnitřních genitálií ženy... Po vynětí vnitřních orgánů z těla podrobná prohlídka kostry kvůli nálezu všech kostních lézí...

Vlastně nejsem o nic lepší než nejhorší kriminálník, když chci po té mrtvole, aby mě zbavila mých vnitřních muk...

*

Chlapi z kriminálky si kladli spoustu otázek o osobním životě Stanislase Van de Velda, nejlepšího soudního lékaře z Ústavu soudního lékařství v Paříži. Někteří ho podezírali, že fantazíruje nad mrtvolami, které se střídají na jeho pitevním stole, že ho stejně jako nekrofila přitahuje morbidita a shnilé maso; jiní jej

považovali za živočicha pocházejícího z Temnot, za zvíře skrývající se v chmurných hlubinách vědy, jdoucí až do extrému; to proto, že se zavíral celé dny a noci ve své vydlaždičkované noře.

Já osobně, nedbaje na jedovaté jazyky, ho při pohledu na jeho bulvy černé jako uhel zasazené ve zbrázděné tváři a na dokonale geometricky zastřižené vousky považuju za profesionála, který hledá pravdu jako inkvizitor moderní doby, jenž sloupává vnější zdání, aby vydoloval skrytou pravdu a dostal se k podstatě věci. Za vědce, který má stejnou motivaci jako já.

Poručík Sibersky se postavil vedle mě, pod nosem měl bílou stopu od antiseptika, jeho obličej byl až po nejbezvýznamnější vrásečku ztělesněním neklidu. Mokvající nahota mrtvoly a tělní tekutiny stékající po stole až k nižšímu stolu s odtokem mu naháněly husí kůži.

Druhý patolog, shrbený v zadní části pitevny, cosi mumlal do diktafonu a tvář si mačkal rukou. Zamával na nás s výrazem vrcholného vyčerpání.

Vedle váhy na orgány jsem položil balíček sezamových zrníček. „To je pro vás. Později si je sníte...“

Van de Veld mě obdařil téměř ledovým úsměvem soudního doktora. „Díky. Pánové, mám pro vás tunu dobrých zpráv. Tahle mrtvola je hotový zlatý důl.“

Přirovnání mi připadalo stejně nemístné, jako když chlápek přijde na pohřeb v kvádru veselé barvy a pronáší věty ve stylu *já jsem mu povídal, aby večer nejezdil po té silnici*.

„Jsme jedno velké ucho, doktore,“ povídám monotónně. „Řekněte nám to nejdůležitější a snažte se být stručný.“

„Výborně. Tak do toho,“ opáčil Van de Veld a pokývl hlavou. „Proces posmrtného tuhnutí nemohl probíhat normálně vzhledem k tomu, že provazy, co svazovaly oběť, držely tělo v nepřírozené pozici. Takže jsem dost těžko určoval přesnou hodinu smrti, ale s ohledem na posmrtnou sinalost a rektální teplotu, kterou jsem změřil na místě, bych odhadl, že k úmrtí došlo mezi jednou a třetí hodinou ranní.“

Točil se kolem stolu s odsáváním jako šampion v biliáru, který uvažuje o pozici koulí.

Obrátil jsem oči ke stropu a všiml si úlomků kostí na dvojbarevném reflektoru stropní lampy. Na protějších stolicích se namodrale leskly nůžky, kleště, kladivo se sekyrou, Mac Evenův sekáč a nože na mozek. Nenápadně jsem sevřel pěsti, zatímco patolog pokračoval ve výkladu, vyjadřoval se věcně, jeho věty byly přesné jako hrany pyramidy. „Rána do hlavy, způsobená předmětem s širokým povrchem, smrt nezpůsobila. Na místě zločinu vystříkla krev z karotidy a z páteřní tepny až na stěny. Takže hlava byla odsekuta, ještě když srdce tlouklo.“

Slyšel jsem, jak Sibersky polkl. „Jak byla odsekuta?“

„K tomu dojdu. Drobné úlomky kovu nalezené na úrovni jazylkové kosti a rovněž přesný řez naprosto jasně ukazují na použitý nástroj: Charrièreova pila nebo Saterleeho pila, přesně takové se používají při pitvě.“

Vzdálil se od stolu, jen aby rozmělnil krevní sraženinu v kovové výlevce. Cestou spolkl hrst sezamových zrníček. Sibersky už nezvedal nos od zápisníku, snažil se utéct fantomům. Byl jsem však přesvědčený, že zmrzačené tělo už mu vešlo do očí a nesmazatelně se vpisuje na sítnici, ať dělá co dělá.

Ukázal jsem na pilu a zeptal se patologa: „Jak si člověk může opatřit takový materiál?“

Zrníčka se mu dostala mezi zuby a usadila se i na dásních. Mlaskl a značnou část jich odstranil. „Ve specializovaných obchodních společnostech jako třeba v Hygéco. Tam si můžete koupit instrumenty přímo na místě, nebo si je objednáte telefonicky či přes internet.“

Lékař počkal, až si to můj poručík запиše. Využil jsem přestávky k otázce: „Musíte mít praxi, abyste uměl ty pily použít?“

„Ani ne. Musíte se jenom dobře zabalit, protože když řežete do živého, hlavně v úrovni cév širokých jako řeka...“

Siberského pero už nestačilo rychlosti jeho slov.

Vyjel jsem suše: „Nečekejte! Pokračujte, doktore!“

Van de Veld se sklonil nad tělo a na dlažbě podlahy se rozvinul jeho stín jako ruka nějakého ducha.

„Její slinné žlázy vykazovaly významnou atrofií, což znamená, že oběť několik hodin abnormálně slinila. Na řezácích jsem objevil stopy polymerů červeného zbarvení a sliny tekly na podlahu a pod rty až do krku. Musel jí dát do pusy nějaký předmět z plastu, aby ji donutil mít pusu otevřenou, přitom jí bránil hýbat jazykem, tedy i normálně polykat.“

„Roubík?“

„Jistě. Ale zvláštní roubík. Látkový roubík nebo náplast nevyprovokují slinění oběti. Tuhle stopu je třeba prozkoumat...“ Když pronesl slovo stopa, vyletělo mu z úst do vzduchu zrníčko sezamu a přistálo na Siberského ruce. Sibersky nehnul brvou. Van de Veld pokračoval: „Zkonstatoval jsem různé vitální reakce kolem osmačtyřiceti řezů. Zblednutí, zanícení, zajizvení ve více či méně pokročilém stupni, což znamená, že rány byly způsobeny v různé době.“

Položil jsem ruku na pitevní stůl a hned jsem ji stáhl, jako by mě ledový kov spálil. „O jak dlouhý časový úsek jde?“

„Několik hodin mezi prvním a posledním řezem. Začal dole a postupně vystoupal až k obličejí. Dlouhé a bolestné dobrodružství... Ovšem žádná známka vniknutí, žádné zmrzačení pohlavních orgánů.“

„Takže nejde o pohlavní styk? Ani s prezervativem?“

„Vyloučeno. Lubrikant zanechává stopy. Nic jsem nezjistil v ústech, ve vagině ani v konečníku.“

Sibersky ke mně vyslal zoufalý pohled nad zápisníkem, ústa měl otevřená, jako by chtěl volat o pomoc, mžikal očima. Když stiskl zuby, pochopil jsem, že zadržuje zvracení.

„Přejdeme k očím,“ pokračoval patolog.

hlava ležela tváří ke stropu tak třicet centimetrů od svého těla. Ze zejícího otvoru na krku vybíhaly šlachy a vazy, natažené až

k prasknutí, nebo seskupené do jemných hádků, vlnících se jako miniaturní spirály. V centru nafialovělé spleti, mezi dvěma stěnamí masa, trčel bílý obelisk míchy.

„Vsunul ostří pod víčka, aby přerušil oční nerv. Vyloupl bulvy z důlků, potom je opět dal zpátky na místo tak, aby zornice, tedy pohled, směřovaly nahoru.“

„Proč jenom nezatlačil na oko a nenamířil zornice tam, kam chtěl? Proč oči vyloupl a zase je dal zpátky na místo?“ hlesl Sibersky nejistým hlasem.

Soudní lékař si sundal žluté rukavice, zašťoural nehtem mezi zuby, suchým fouknutím vypudil sezam na podlahu a pak vysvětlil: „Uvědomte si, že při násilné smrti se oči oběti zafixují v jisté pozici a je prakticky nemožné změnit jejich polohu kvůli kuželovitým a šikmým svalům, které ztvrdnou na kámen. Když oko z těch svalů vytrhnete, pohyb je volný.“

„Velmi zajímavé,“ odtušil jsem a přejel si rukou pod bradou. „Předpokládám, že stejné je to s kousky dřeva v ústech. To je jediný způsob, jak zůstanou otevřená?“

„Přesně tak.“

Obrátil jsem se k Siberskému.

„Chtěl zůstat pánem tohohle obličeje, dokonce i po smrti. Zcela zvláštní pozornost věnuje naaranžování scény. A zcela zjevně mají pro něj smysl oči upřené určitým směrem a volající otevřená ústa...“ Poručíkova propiska neobratně šustila v polárním klidu místnosti.

Můj důvěrný vnitřní Vesuv vybuchl: „Přestaň si dělat poznámky! Doktor ti zítra dá zprávu tlustou jako telefonní seznam! Tak klídek, jo?“

Namáhavý den se podepsal na mých nervech, byl jsem extrémně podrážděný. Dopoledne jsem byl ještě v Lille v Suzanni- ně rodině a teď, po půlnoci, mám před očima vykuchaný, ohavný, zkroucený patvar zmučené postavy, rozevřený a rozkouskovaný, už v moci armády stínů.

„Aha!“ zvolal patolog. „Chtěli jste hned to podstatné, možná jsem měl právě tím začít. Našel jsem pod jazykem minci. Je to stará pěticentimová mince. Znáte význam takového symbolu, komisaři?“

„Mince umožňuje přístup do ráje nebo do pekla,“ zasáhl do hovoru Sibersky. „Podle mytologie zesnulý nabídne minci Charonovi, převozníku přes řeku Styx. Bez mince musí mrtvý navěky bloudit v podsvětí.“

Dead Alive – mrtvý živý, jak ho chlapi překřtili – byl zaskočen poručíkovou rychlou odpovědí.

„Ano, ale stejně je to podivné,“ dodal. „Vrah mučí svoji oběť nejkrutějším způsobem, jaký existuje, a přitom se snaží ušetřit ji bolesti na onom světě?“

Druhý lékař, zahrabaný vzadu v pitevně, se k nám připojil s rukama v kapsách pláště.

Vypadal jako strašák na ptáky, který se bojí vlastního stínu.

„Mince v ústech by mohla taky klidně být něco jako podpis... Zvláštní znamení, jímž se může odlišit...,“ odpověděl jsem s širokým gestem.

„Taky by mohla znamenat nějaký skrytý symbol, nebo jeden z významných prvků jeho hrůzné pohřební režiie, prvek, bez něhož by měl pocit něčeho nedokončeného. Zkrátka k tomu můžeme připojit haldu vysvětlení. Jenom najít to správné.“

Indicie, které objevil soudní lékař, do mě pronikaly jako kokain vdechovaný narkomanem. Pociťoval jsem zvláštní vzrušení, když jsem ho poslouchal, když mi odhaloval detaily, na něž jsem čekal jako pejsek na pamlsky.

V tu chvíli mě stud zvedl ze země, zaplavil mě, dotáhl až nad tělo, stiskl mi čelist, zabořil do ní své špinavé pracky a přilepil mi obličej dva centimetry od obličeje mrtvoly...

„*Jen se podívej na tu chudinku, ty buzerante!*“ ječel můj vnitřní hlas. „*Copak už dost netrpěla? Dej jí pokoj! Dej jí pokoj!*“

Muži se podařilo zahnat policistu...

„Poslední věc, a myslím, že jsme probrali to hlavní,“ uzavřel neotřesitelný lékař. „Její žaludek obsahoval přes litr vody, poslali jsme ji na rozbor do laborky. Soudím, že nám ta vzácná tekutina prozradí zajímavé věci. Zavolám vám, jakmile dostanu výsledky, pravděpodobně zítra.“

Ukázal jsem na chromovaný stůl přiražený k západní stěně. „Můžu si vzít fotky?“

„Hezký večer...“

Podal mi spis a šel si promluvit se svým asistentem, ani se neotočil, pořád jen prskal zrníčka na podlahu jako stařeček, který plive poslední zuby.

Pod studeným reflektorem měsíce nabral Sibersky světle nažloutlou barvu, nebyl příliš zvyklý potkávat smrt v její skutečné podobě, daleko od slov a písma.

Objevil jsem tohoto mladého policistu v prosinci 1998, když jsme se babrali se strašlivým případem sexuálního otroctví spojeného s vraždou. V té době pracoval jako kancelářská síla v nechutné díře na komisařství v Argenteuil a většinu času tam vařil kafe. Během vyšetřování na mě udělaly velký dojem kvalita jeho zpráv, nadšení, s jakým analyzoval fakta, a hlavně jeho kompetentnost v informatice.

Vytáhl jsem ho odtamtud, protlačil jeho materiály na pařížskou prefekturu a Sibersky přišel do mého týmu jako policejní aspirant. Pořád se staral o papíry, ale kafe už nevařil. O dva roky později – tedy sotva před čtyřmi měsíci – uspěl v konkurzu a stal se policejním důstojníkem. Byl to třicetiletý chlapec, návštěvník knihoven, slídlil po zaprášených spisech, zapomenutých případech a kartotékách. Myslicí, živá, skvěle reagující bytost, skoro alergická na chladný kov služebního Coltu 11/48. Důležitá součást mého týmu, jezdec po šachovnici ulice...

Šli jsme po nábřeží de la Rapée a doprovázel nás pach smrti, měli jsme ho na podrážkách, v záhybech sak, v myšlenkách. Pes s vystouplými žebry bezcílně bloudil před námi, potom se zastavil

s čumákem u našich bot, jako by hádal, jak moc naše zmučené duše bloudí v prázdnotě. Obyčejný voříšek s polámanýma ušima, obíhající popelnice s tlamou rozříznutou od střepů prázdných lahví, které po něm házeli bezdomovci. Díval jsem se za ním, jak mizí ve tmě, a najednou povídám Siberskému: „Vylič mi nějakou svoji fantazii. Vybal první, co tě napadne.“

Jako bych mu dal nečekanou ránu přímo do obličeje. „Co máte na mysli, komisaři? Já ale...“

„No tak, uvolni se, povídej. Poslouchám tě...“

Stál jsem čelem k Seině s rukama v kapsách kalhot, pohled jsem upíral do dálky, ke vzdálenému hemžení blikajících světel města.

„No,“ začal policista váhavým hlasem. „Takže... Znáte Dolly Partonovou?“

„Tu countryovou zpěvačku? Nashville a kovbojové? *Some things never change*? Tu zbožňuju.“

„Ano. Já... Ne, nemůžu vám to vyprávět!“ I jeho hlas se červenal.

„Tak jo,“ pokračoval jsem, „už víc neříkej. Představ si, že jsi vedle překrásné Dolly Partonové a můžeš uskutečnit všechny své fantazie. Podmínky jsou příznivé. Tvá přání se ti klidně splní, stačí, abys jednal. Ale pod jednou podmínkou, a ta není zrovna zanedbatelná: musíš se ovládnout, nesmíš s ní mít pohlavní styk. Můžeš za těchto okolností ukojit svoji fantazii?“

Stoupl si těsně vedle mě a naklonil se přes okraj zábradlí. Na hladině vody se světelné odlesky odrážely jako pohyblivé vitráže.

„Vyloučeno! To bych nevydržel.“

„Chvilku uvažuj a najdi mi jedinou fantazii, kde by ses obešel bez sexu.“

Zvedl ruku k čelu, potom vjel prsty do učesaných vln své hnědé kštice. „Žádná neexistuje. Všechny mé fantazie mají jako hlavní motiv sex stejně jako vaše fantazie a jako fantazie všech chlapů na světě. Neříká to náhodou Freud?“

„Ne tak úplně a vzhledem ke svým literárním znalostem bys to měl vědět. Existují dva typy fantazií. Sexuální jako ty tvoje,

moje, a jak správně uvažuješ většiny chlapů. A vedle jsou fantazie takzvané všemocnosti: mýtus výkonu, absolutní moci, extrémní dominance. Sny o krásných vozech, bohyních na plážích, obrovském bohatství...“

Otočil jsem se ke kolegovi. „Vzijme se teď do kůže toho zabi-jáka. Chci, abys hrál se mnou. Jsi tenhle vrah. Sleduješ nějakou dobu zvyky a pohyb hezké ženy, jen bůh ví, jakým způsobem. Dny, týdny, možná měsíce. Cítíš, jak v tobě narůstá touha, je to tak? Vzij se do toho a upřímně mi odpověz.“

„Dobrá... Uvažujme... Vidím ji... Pronásleduju ji, sleduju hodně dlouho... Pořád se hůř a hůř ovládám. Je sama, přitažlivá. Víím, že se jí můžu zmocnit bez rizika. To já rozhodnu, kdy a kde to bude.“

„Fajn. Teď je všechno připraveno. Takže jednou večer tu holku dostaneš. Budeš si s ní dělat, co chceš, jako s tou Dolly Partonovou...“

„Jo. Je přede mnou v bezvědomí. Teď... překročil jsem mez. Už je pozdě, abych to vrátil. Ona... je mi vydaná na milost...“

„Je tvoje... svlékneš ji, uděláš to pomalu, pak ji svážeš, aby se poddala všem tvým choutkám, i těm nejvystřednějším. Co v tuhle chvíli cítíš?“

Za jeho zavřenýma očima tvořila představivost skoro okamžité scénář.

Slova mu spontánně plynula ze rtů... „No... dávám si načas se svazováním, protože mě to strašně vzrušuje... Strašně po ní... tou-žím. Ale... teď ještě ne... Musím jít až do konce...“

„Do konce čeho?“

„Svých... svých snů...“

„Jakých?“

„Já... já nevím... Jen jedním, to je celý.“

„Co děláš?“

„Zavěším ji, tahám za provaz a zvedám ji...“

„Je při sobě?“

„Jo... Pomalu se vzpamatovává...“

„Jak reaguje...?“

„Ve tváři se jí zračí bolest, šílím z toho. Ví, že zemře...“

„A teď ji začínáš řezat... Řízneš jednou, dvakrát, třikrát... osmačtyřicetkrát... Děláš to několik hodin... Co se v tobě odehrává?“

„Dost...“ Potřásl hlavou. Zornice měl rozšířené jako černá slunce. „Přestaňte, komisaři... Už nemůžu. Já... Nechápu tu bestii. Proč se mě na to všechno ptáte?“

„Abych ti dokázal, že ten chlápek nemyslí stejně jako my! Nikdo z nás by nedokázal provést takovouhle hrůzu s takovou přesností, věnovat tomu tolik času, dlouhé hodiny, během nichž mu ani jednou nepřijde na mysl, aby si ji vzal, znásilnil ji.“ Sibersky o tři kroky couvl.

„Ale to nejde! Určitě se ovládal, aby k sexu nedošlo! Třeba měl strach, aby nenechal stopy!“

„Dobře, tak teda předpokládejme, že máš výrazně morbidní sklony. Mohl by ses ze strachu ovládnout a neznásilnit ji?“

„Ne, to asi ne...“

„Přečetl jsem spoustu bulletinů Psychoanalytické společnosti v Paříži. Je jasně prokázáno, že sexuální puzení se nedá ovládat, stejně jako se nedá ovládat bolest nebo strach. Když se někdo spálí o plynový sporák, co udělá? Okamžitě stáhne ruku, protože to dělá mimoděk, nemůže svoji reakci KONTROLOVAT. V nejhorším by si náš vrah natáhl prezervativ, ale stejně by ji znásilnil, před smrtí nebo po ní. Ne... Tohohle chlapa pudí něco jiného, nejde jenom o obyčejný akt zabití.“

„Takže motiv pomsty?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Při pomstě se vztek projevuje pořád. Vrah ovládaný zlostí nedokáže jednat s rozmyslem... Spíš bych se přikláněl k fantazírování všemohoucnosti...“

„Co je to za fantazii?“

„Nevím. Možná rád působí utrpení, považuje se za kata. Nebo tak moc touží po dominanci, že ho uspokojí, jen když někoho připraví o život...“

Sibersky měl neuvěřitelnou schopnost číst mezi řádky a najít vysvětlení dřív, než bylo naznačené. Doplnil mě: „Všichni psychoanalytikové tvrdí, že fantazie není nikdy úplně ukojena, je to tak?“

„Přesně tak. Pokračuj.“

„Když pachatel naplní akt, který má vyplnit jeho fantazii, vždycky v něm zůstane pocit nějaké drobné nedokonalosti, detail, který ho nutí udělat to znovu, ještě jednou a pořád, aby předčil ideál, jehož nemůže dosáhnout... Stále je to tak?“

„Ano.“

„Takže pokud máte pravdu, jestli jde o fantazii všemohoucnosti, mohlo by to našeho vraha pudit..., aby si to zopakoval?“

„Tohle jsem nenaznačil, ty mizero! Uvědomuješ si dosah toho, co jsi řekl?“ Zase jsem vyrazil vojenským krokem se Siberským v patách. Nasadil umravňující tón. „Myslím, že v hloubi duše uvažujete stejně jako já, ale strach vám svazuje hrdlo. Netuším, jaká temná síla plodí tyhle démonické bytosti, ani jestli jsou to zákony pravděpodobnosti, nebo náhody, které způsobují, že v určitý okamžik někdo sklouzne na špatnou stranu. Ale zato dobře vím, že takové zrůdy existují, schovávají se za našimi dveřmi, na rohu našich ulic... a jsou připravené jednat. A jakmile sklouznou do vražedné spirály, nic je nezastaví. On začne znovu!“

„Jen se neplaš, hochu, jen se neplaš...“

V mém Renaultu 21, v tlumeném světle pouliční svítily jsme spolu prohlédli fotky v atmosféře lepkavého mlčení. Ostnatý virus se mi uhnízdil v krku.

Sibersky pohupoval hlavou, ústa měl jako zašitá, obličej přitesaný ostrými tóny snímků.

Padal jsem sice únavou, ale ještě jsem mu dal instrukce pro nejbližší dny. „Dva muži ať zjistí, co můžou, o dodavateli lékařského materiálu. Takovouhle pilu si nikdo nekupuje každý den... Taky se pokus najít všechno, co se dneska děje kolem sadomaso technik. Hlavně svazování. Asi se budeme brodit v pěkném svinstvu. Určitě jsi jako počítačový šílenec už někdy použil centrální systém

informací o zločincích, je to gigantická databáze údajů složená z několika linií vyhledávání podle mnoha kritérií, dokáže najít vazby mezi různými kriminálními případy.“

„Jo, jasně. Použil jsem to hlavně v případě nanterrského zabi-jáka. Ale taky při spoustě jiných příležitostích, jen abych věděl, oč jde.“

„Fajn. Tak se koukni do rejstříku. Pátrej všemi směry. Useknuté hlavy, mučení, háky, věšení, vyříznuté oči. Krátce nakrm počítač údaji, které známe. Na nic nezapomeň. Jestli houby najdeš, požádej přes Leclerka Interpol a francouzskou centrálu. Pošli chlapy do knihovny. Chci vědět víc o té minci v puse. Ať při té příležitosti zjistí všechno o mýtech a krvavých rituálech. A teď si jdi lehnout. Jak se daří ženě?“

„Blíží se to. Možná bude rodit už koncem příštího týdne... Je načase, víc než měsíc a půl ji drží ve špitále a já jsem doma sám. Její těhotenství bylo hotová kalvárie. Doufáme, že dítě bude zdravé...“

*

V žilách mé sousedky na patře Doudou Camélie kolovala smaragdově zelená krev Amazonie. Z bytu šestasedmdesátileté Guyaňanky se linuly vůně kreolského koření, závoru, marinované obalované tresky a sladkých brambor. Její manžel pocházel z dlouhé linie rýžovníků zlata a udělal velké štěstí, když vyčeni-chal žilu v zákru-tech řeky Maroni ve Francouzské Guyaně. Vy-táhl ženu a děti ze zelené bídy a usadil se s nimi v Paříži. Byl sice bohatý na valouny, ale naprosto neznalý života v západním světě. Skončil svoji životní pouť v roce 1983 mezi Saint-Germain-des-Prés a Montparnassem, když ho třikrát bodli nožem do zad. Měl smůlu, že se usmál na členy skupiny extrémní pravice Unité Radicale. Toho večera našli mí kolegové Doudou Camélii oblečenou do černého, jak sténá s krucifixem v náručí, ačkoli o smrti svého manžela neměla ponětí.

Kdykoli se dostane do transu, tvrdí, že moje žena žije, že je zavřená na nějakém vlhkém a plesnivém místě, z něhož se šíří zhoubné vlny. Cítila pach hub, hniloby, výpary stojaté vody nebo tropického porostu. Seděla se zkříženými nohama navzdory svým starým kostem a větrila, jako by měla čenich bystrého slídiče. Já věřím na rovnice, na matematickou posloupnost, která tvoří zákony a myšlení, na logiku. Nemůžu založit svůj život a osud mé lepší polovičky na předpokladech a podezřenech staré, napůl pomatené ženy.

Ve chvíli, kdy jsem k smrti znavený po těžkém dni strkal klíč do zámku svých dveří, vjela mi uzlovitými prsty do vlasů a já jsem cítil, jak mi celým tělem probíhá vlahá aura. „Páchněš smrtí, Dadou... Pojď se mnou!“ oznámila mi hlasem, v němž zaznívaly struny stoletého dubu. Měla na sobě volnou hazuku ze směsi hedvábí madrasu v ohnivých barvách a kolem sloního pasu dlouhou bílou šňůrku. Na ebenovém čele se jí perlil pot; určitě právě prožila periodu transu.

V jejím bytě se vznášelo nízké mračno kadidla s pomerančovým květem. Žluté plameny svíček tančily ve vzduchu kolem klece na kanárky, postavené přímo na koberci. Dva kanárce seděli na dřevěném bidýlku ztuhlí, jako by byli ze sádry.

Vyzvala mě, abych si sedl do měkkého křesla z vyplétaného rákosu.

„Cítím ve tvém pokoji zlo, Dadou, velké zlo. Nechoď tam!“

Sůl jí spalovala ohrnuté rty. Objevily se pahýly zubů, ojediněle zabydlujících obrovskou propast jejích úst.

„Jakého druhu?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Je to démon, Dadou, muž bez tváře! P’išel na zem, aby tu šířil Zlo!“ Políbila svůj krucifix s ošoupaným cínovým Kristem. Potom zvedla klec a ptáčci za mohutného mávání křídel vylétli a přistáli vedle sebe na juce. Oči jim v tlumeném světle svítily jako uhlíky.

Netušil jsem proč, ale cítil jsem v kostech a pod kůží mravenčení a chvění.

„A čemu se ten démon podobá, Doudou? A proč se schovává v mém pokoji?“

Pořádně si dvakrát lokla pětačtyřicetistupňového bourbonu Four Roses přímo z lahve. Když se třásla, krk se jí nafoukl jako želvě, která schovává hlavu pod krunýř.

V jejím pohledu jsem viděl tygří tlapy, otevřené tlamy hadů, čelisti sklípanů, rozeznal jsem v něm divoký, primitivní strach, okrovou směsici hrůzy a nepochopení. „To nemůžu 'íct, Dadou. Jen to vím, to je celé. Nechoď tam.“

„Dám si pozor, Doudou, slibuju.“

Zvedl jsem se, prošel až ke dveřím cáry kadidlové mlhy, když vtom se rozvzlykala. „Dadou... Já je slyším, jak vyjí...“

„Koho? Psy? Pořád vyjou?“

„Ve dne v noci vyjou, Dadou... Nikdy mě nenechají na pokoji... Vcházejí mi do snů...“

Další lok alkoholu jí rozpálil hlas. „Jdi, Dadou,“ škytla. „Jdi, ale dávej pozor!“

Pomalu jsem za sebou zavřel dveře. Sice jsem tomu nevěřil, ale než jsem vstoupil do obývacího pokoje, pro jistotu jsem odjistil svůj Glock. Nic se tady nezměnilo, svářely se tu v podivném groteskním souboji smutek a klid. Bojovaly tiše, blýskalo se bez hřmění.

Převracel jsem se v posteli ze strany na stranu a proti své vůli jsem si v duchu spojoval tu strašlivou vraždu a děsivé věty Doudou Camélie. Rozeznal jsem v jejím pohledu žluté záblesky, cosi zvířecího, co se nedá předstírat, hrozivou předtuchu, mocnou jako skutečnost. Pomyslel jsem na kanáry, na jejich žluté peří, které poletovalo ve vzduchu, na zneklidňující tmu v jejím bytě. V horku pokrývek se mi návalem hrůzy ježily chlupy na těle.

V hlavě mi běžel rozhovor s poručíkem Siberským, vystávala řada otázek. Nepamatoval jsem si, že bych kdy objevil tělo mučené tak hrůzným způsobem. Kromě nesmírného utrpení, které působil oběti, tu byla zvláštní inscenace, režie vypracovaná do

neuvěřitelných podrobností. Vrah musel vyvinout obrovskou energii, aby vystavěl systém kladek a zavěsil tělo. Vymykalo se to mému chápání. A co všechny ty pečlivě promyšlené detaily, které nechal na místě jako vzkaz? Mince v ústech, vyříznuté oči opět vložené do důlků, kusy dřeva zaklíněné v čelisti?

Když se průvod myšlenek konečně uvolil nechat mě na pokoji a já jsem se začal propadat do spánku, objevovaly se na obloze první záblesky svítání.

2.

[P]o těžkém probuzení jsem se pustil do čtení e-mailů, které se mi nashromáždily ve schránce během mého pobytu v Lille. Díky internetu jsem si vytvořil spoustu přátel bez tváří, byly to vzdálené, a přesto mně tak blízké anonymní osoby. Jména milovníků komunikace po síti, kteří se vyptávají, proč se Suzanne tak dlouho neozývá. Nikdy jsem nenašel odvahu odpovědět jim, přiznat, že moje žena zmizela a že já, komisař pařížské kriminálky, už půl roku netuším, jestli ještě žije.

Poslední dopis měl předmět *Tak co, líbilo se ti to?* a banální podpis XXX. Vzdemula se ve mně vlna adrenalinu. Když jsem v záhlaví vzkazu uviděl digitální fotku farmáře shrbeného nad zemí a vytahujícího upracovanou rukou řepu, napadlo mě, že mám co dělat s nějakým vtipálkem.

Ale text pod obrázkem více než překonal hranice mé představitivosti.

Milý příteli,

přečti si tuhle kopii dopisu, který jsem právě poslal matce rozkošné dívčiny, s níž ses nedávno sešel. Moc by mě mrzelo, kdyby dopis nevyhovoval tvému vkusu, strávil jsem jeho psaním spoustu času. Doufám, že tě zase uvidím...

„Milá paní Prieurová,

ještě za našich časů se u domorodců Pitta-Patta v Austrálii shromáždí celý kmen, muži, ženy a děti, když dívka dospěje. Zsvěcovač, starý muž, rozšíří vchod do dívčiny vaginy tak, že ho roztrhne směrem dozadu pomocí tří prstů svázaných provázkem z vačice. V jiných krajích je perineum roztrženo za pomoci ostrého kamene. Ušetřím vás pohledu na fotografie, které mám zrovna před očima. Po této operaci zpravidla následuje nucený pohlavní styk s mnoha mladými muži, nejméně s deseti... Mohl jsem následovat tohoto příkladu a nakládat s vaší dcerou obdobně, ale raději jsem k případu přistoupil jinak, po svém, což, jak doufám, jistě patřičně oceníte. Nejprve vězte, pokud vás to uklidní, že jsem s vaší dcerou nesouložil, ale mohl jsem, kdybych chtěl.

Nejprve jsem ji svlékl. Potom jsem potřeboval přes dvě hodiny, abych ji svázal; spoutal jsem ji tak dokonale, že se nemohla vůbec pohnout. Byla pro mne pocta pracovat na plátně těla tak nádherného, sametového, skoro plstěného. Samozřejmě jsem si dával pozor, aby byla dostatečně při vědomí, když jsem jí zabodával do masa háky. Ach! Kdybyste ji mohla vidět, jak se zmítala! Bolest a rozkoš jsou jako dvě těla s jednou hlavou, odpuzují se, ale jedna bez druhé se neobejdou. A já se domnívám, že si to před smrtí uvědomila.

Její kůže se rozevírala způsobem skoro uměleckým, když jsem se ostřím nože dotýkal jejích pevných prsou, ramenou, pupíku. Při přepečlivém čtení jejího těla jsem nacházel všechny odpovědi na své otázky, věděl jsem moc dobře, proč tak jednám a co hledám. Uvědomujete si, že jsem mohl rozeznat hloubky vrstev jejího masa, že jsem cítil bolestné chvění, které jí prohýbalo bedra? Vibrovala do sytosti, nepochopitelné přivaly chvění bez ustání přicházely a vracely se jako vlnky, potom se rozbíjely v přidušeném křiku štěstí. Nebo utrpení?

Jako dobrý voják vydržela svá zranění, nejenže je snesla, ale přijímala je, vědoma si toho, že všechny obtíže jsou neměnným zákonem přírody. Opustila nás v lásce ke jsoucnosti, pro niž padla. Budte na ni pyšná.

Brzy bude přijata tam nahoře, nemusíte se obávat. Zničené tělesné schránky mají v božích očích mnohem větší cenu než neporušená kůže a já jsem přesvědčený, že Bůh jí osuší všechny slzy. Smrt už nebude, nebude smutek, křik ani bolest. Bude jí dobře...

Takové byly poslední rudé minuty vaší dcery, ženy, o níž teď můžeme říct, že zcela určitě v předsmrtném chroptění proklínala své rodiče i den, kdy se narodila...

Štěstí musí tvořit výjimku, která potvrzuje pravidlo, a pravidlem je utrpení.

Někdo, kdo pro vás teď znamená mnohem víc než kdokoli jiný..."

Tahle slova mě přibila do záhybů znechucení, na okraj jedovatých hlubin nasáklých zlostí, zuřivosti, touhou stisknout svět a svírat ho, dokud z něj nevymačkám nechutnou hmotu, z níž se rodí zločinci. Svírala mě bezmoc, ničila mě potupná, urážlivá snadnost, s níž lze šířit zlo, které zraní, i když se nás nedotkne. V tuto chvíli ve mně zazněla slova Doudou Camélie jako vzdálený umíráček ohlašující neštěstí: *Cítím ve tvém pokoji zlo, Dadou, velké zlo...*

V následujících těžkých vteřinách jsem se už ničeho nedotkl, zavola jsem Siberskému, důrazně ho vybidl, aby ten dopis za každou cenu zachytil, potom jsem zavola Thomasi Serpettimu, jednomu z nejnadanějších počítačových odborníků, jaké jsem měl to štěstí poznat.

*

Thomas Serpetti surfoval na vlnách internetu suverénně, se skluzem hodným havajského boha. Na začátku tisíciletí vyletěl nahoru jako hvězda, opustil místo vedoucího zabezpečení sítě u IBM na la Défense, aby obratem inkasoval milion eur u investiční společnosti od investorů, nadšených jeho novátorskými nápady a jeho dokonalým byznys plánem. V té době si měnil kravatu dvakrát za den, tiskl desítky rukou, předváděl se na všech konferencích, kde bylo třeba se ukázat. Pronajal si prosklené kanceláře vedle

pařížské Opery, přijal počítačové odborníky, kteří se živil hamburgery, a opustil byznys i radost z toho, jak mu prachy nafukují kapsy. Pořídil si starou farmu v Boissy-le-Sec na jihu Paříže, na dražbě koní v Deauville koupil jednorožka kobyliku Reine de Romance a potom, bohatý jako Krésus, zanechal obchodu, když na burze začalo být horko. Od té doby prožíval klidné dny na dostizích, nebo celé hodiny a dny zdokonaloval svoji síť vláčeků, šperk trpělivosti, dětské radosti a potěšení dospělých sběratelů. Jeho vášeň pro modelování a vláčky mě dokonce nakazila a nadšeně jsem se jí věnoval... dokud Suzanne náhle nezmizela.

Tenhle věčný kluk měl hru pod kůží a já si myslím, že by zabil vlastního sourozence, aby měl poslední slovo v ruletě. Jednoho dne jsem ho viděl, jak v kasinu v Enghien-les-Bains neustále sázel na osmnáctku až do zavření a přišel tam o pěkné jmění. Moc mu na tom ale nezáleželo. Na tom místě se však nesmazatelně zapsal; od té doby mu tam říkali *Monsieur* pokaždé, když překročil práh. Tak tohle se Thomasi Serpettimu líbilo.

Poprvé jsme se setkali virtuálně na internetovém fóru o schizofrenii. Bratr mé ženy trpěl stejně jako bratr Thomase Serpettiho tím, čemu se říká paranoidní schizofrenie.

Celý život si budu pamatovat, jak mi jednoho podzimního večera, když mu bylo velmi, velmi zle, můj švagr Karl vysvětloval chorobu rozštěpení ducha: *Hydra se schovává v zákruťech mého tenkého střeva. Občas mi zanoří hlavu do žaludku, kde se ráda dlouho popásá. Živí se tím, co jím já, a své výkaly vylučuje mými ústy. Je to groteskní a jedovatý had, jehož se musím za každou cenu zbavit.*

Ve dvaadvaceti letech se Karl šestnáctkrát bodl do břicha zavíracím nožem v domnění, že sebeпоškození je jediná cesta, jak ze sebe vyhnat Hydry. Dnes přežívá v paralelním světě jako cizinec ve vlastním těle, přecpaný jako biologická bomba largactilem, haldolem a droleptanem, na psychiatrické klinice v Bailleul na severu...

Přivítal jsem Thomase Serpettiho vesele jako funebrák na vlastním pohřbu.

„Je to tady, Thomasi. Chci znát tvé mínění, než do toho zapojím útvar boje s počítačovým zločinem. Jak jsem ti řekl do telefonu, ničeho jsem se nedotkl. Je tam fotka farmáře a ten strašlivý dopis pod ní. Od tebe chci slyšet, jestli je možné najít odesílatele.“

Bývalý expert na zabezpečení sítí nelítostně pronásledoval piráty moderní doby a spolupracoval s inženýry našeho útvaru boje s počítačovým zločinem. Serpetti pravidelně předával mým kolegům kriminalistům adresy hackerů, banditů v informatice, kteří kradli seznamy modrých karet nebo jenom z provokace posílali pornografické zprávy na stránky jako *Les Échos* nebo *Times*.

Jeho ruka splynula s myší mého počítače. Posunul si malé kulaté brýle s kovovými obroučkami na hřeben nosu, projel si rukou vlasy ostříhané na ježka, jako by se chystal ke sportovnímu výkonu, než se přilepí na obrazovku. „Můžu... můžu si to přečíst?“

„Jasně... Ale je to důvěrné, spoléhám na tvou diskrétnost...“

„Víš, že mi můžeš věřit...“

Ústa se mu otevírala, jak četl. „A kruci!“ Sundal si brýle a promnul si oči. „Už jsem viděl na internetu strašné věci, ale tohle je vrchol! A ono se to... skutečně stalo?“

„Bohužel ano,“ vzdychl jsem.

„Obrácí se přímo na tebe! Tyká ti! Ten někdo tě zná! Jak může vědět, že ti svěřili vyšetřování?“

„Nevím... Zprávy se mezi lidmi šíří hodně rychle. A nezapomínej na média. Informace se nějakým způsobem dostala až k němu. Jakým, není jasné. Budeme pátrat, to se neboj. Tak co s tím mailem?“

Klikání myší, spousta oken na obrazovce. Serpetti otevřel soubory s barbarskými názvy, pohyboval se po obrazovce mého počítače s lehkostí nabitě částice v elektrickém proudu, ovládaný vášní po univerzálním vědění, vůlí vyrvat řešení neřešitelnému, jako by vyzýval sám sebe a přístroj.

„Tahle adresa je pochopitelně falešná. Jdeš na nějakou specializovanou stránku, zadáš nějaké jméno, to je jedno jaké, a je ti automaticky dovoleno posílat maily s adresou, jakou sis sám vybral, třeba *JacquesChirac@elysee.fr*. Nepotřebuješ ani zvláštní uživatelský program, abys ty e-maily spravoval, stránky se ti postarají o všechno. Je to dokonale anonymní. Nebo skoro...“

Detail, jímž se Serpetti lišil od hemžící se masy informatiků, byl právě dodatek *nebo skoro...*

„Nebo skoro? Znamená to, že existuje způsob, jak se dostat k odesílateli?“

„Přijde na to! Jestli se ten chlápek vyzná, nepodaří se ti to. Pokud ne, pravděpodobnost je dost nízká a věř mi, dá to zatracenou práci, než se to povede.“

„Vysvětlí mi to! A prosím tě, jako pro blbce...“

Když se ke mně otočil, odrážely se v kovovém světle obrazovky doličkovité jizvy na obličejí. Ještě téměř ve třiceti letech nesla jeho pleť stigmata pubertální akné.

„Fajn. Zjednoduším to na minimum,“ odpověděl vesele. „Představ si gigantickou, velmi hustou pavoučí síť velikosti města. A teď rozprašíš po celé ploše síť tisíce, miliony navzájem si podobných pavoučků. Většina pavoučků je krátkozraká, pavoučci nic neslyší ani necítí, ale díky vibracím se dokážou dostat k jakémukoli bodu na pavučině. Ale jsou naopak naprosto neschopní posoudit, jaká cesta je nejkratší, a proto každý jde na totéž místo jinou cestou. Sleduješ mě?“

„Ano. Zatím to není moc složité...“

„Tak poslouchej dál! Musíš očima sledovat jednoho pavoučka až na místo, kam míří, potom mi znovu, a to zpaměti, nakreslit jeho cestu mezi různými body a vlákny pavučiny. Dokázal bys to?“

Představil jsem si obrovitý prostor kruhovitěho hedvábí, zavěšený na nejvyšších pařížských budovách pod zpustošenou oblohou, jako ve fantasy filmu. „Připadá mi to obtížné,“ opáčil jsem. „Pavouci jsou proti sobě, potkávají se, kříží si cestu, jsou si

podobní, mohl bych v jednu chvíli sledovat jiného pavoučka, a ani bych si toho nevšiml. Navíc bych musel mít ztraceně dobrou vizuální paměť, abych si zafixoval cestu v takovém bludišti.“

Thomas držel brýle za jednu nožičku a zatočil jimi jako politik, který se chystá uvést závažný argument.

„Skvěle jsi ten problém uchopil! No a s internetem je to totéž. Nahraď potkávání pavoučků počítači a vlákno elektrickým kabelem. A pavučinu rozšiř na celou planetu. Představuješ si to?“

„Dokonale.“

„Když dostaneš nějaký mail, třeba i od svého souseda, prošla ta pošta desítkami, možná stovkami různých stanic rozptýlených po celém světě. Abys našel místo, odkud mail vyšel, musíš brát řetěz článků po článku. Zahrnuje to i spojení s majiteli počítačů, pátrání po souborech všech serverů, přičemž budeš doufat, že se dostaneš k předcházejícímu článku. A jestli mezitím někdo vypnul jediný komp nebo vymazal všechny stopy, je to v háji, trochu jako bys přetrhl vlákno v pavučině. Okamžitě se spoj s inženýry v počítačovém. Čím dřív začnou jednat, tím větší je šance na úspěch.“

Identifikace odesílatele bude vyžadovat kouzlo, to už mi bylo jasné. Ale stejně jsem se zeptal: „A co když se v tom ten chlap vyzná?“

„Pak použije anonymizér. To je zvláštní služba, která ti zajistí, že původ tvého mailu zůstane naprosto anonymní. Jestli je opravdu opatrný, předběhne tisícovky dalších počítačových uživatelů, kteří jsou připojeni na internet ve stejnou dobu jako on. V tom případě je šance na jeho lokalizování absolutně nulová.“

Nalil jsem nám vrchovaté šálky čisté, velmi silné stoprocentní arabiky z Guatemaly.

„Jak se mohl dostat k mé e-mailové adrese?“

„Netušíš, jak snadno lze o tobě získat informace, pokud surfuješ po netu! Znají tvé oblíbené stránky, hodiny, kdy se připojuješ, necháváš za sebou stopy všude, kam se hneš. Stačí, abys jednou

poslal vzkaz na nějaké fórum nebo příspěvek do diskusní skupiny, a tvého mailu se může zmocnit neznámý člověk, noční bary nebo obchodníci, co prodávají tyhle adresy třetí osobě. Určitě tě má v adresáři tisícovka osob, ani o tom nevíš... Ostatně si to můžeš ověřit, jen se koukni na *spamy*, co ti zaplňují schránku.“

„To je fakt... A dál?“

Zahlédl jsem v jeho pohledu paprsek naděje. „Zajímá mě fotka toho farmáře,“ utrousil a drtil přitom prst o obrazovku. „Zaprvé nevidím souvislost fotky s dopisem a zadruhé mi připadá, že zabírá na tvém pevném disku až moc místa... Víc než tři sta kilobajtů. Zdá se mi, že... Máš nějaký grafický program, něco jako photoshop nebo paint shop pro?“

„Ne, myslím, že ne.“

„A máš lupu?“

„Ani to ne... Ale počkej, můžu vyndat jednu čočku z dalekohledu.“

„Super.“

Dokázal jsem si představit, jak k Thomasovu mozku směřují číslice a víří tam v gigantické matematické polévce. Připomněl jsem si jednu jeho poznámku večer, kdy jsme seděli se Suzanne u stolu s výborným jídlem. *Veškerá hmota je složena z nul a jedniček. Plech na tvém autě je utvořen z nul a jedniček, tenhle nůž je utvořen z nul a jedniček, a dokonce i kravský zadek je utvořený z nul a jedniček. Když chceme přejít od problému k řešení, stačí často přehodit několik nul a několik jedniček...*

Suzanne se rozchechtala a od té doby se koukala na přežvýkavce jinak.

Podal jsem Thomasovi sklíčko ze svého dalekohledu Zeiss 8. Konkávní čočka postupně rozkládala pixely na obrazovce, jak ji přemístoval a mhouřil při tom oči. „Ruku do ohně bych za to nedal, ale řekl bych, že některé body jsou světlejší než ostatní. Je to téměř neviditelné, ale tuhle techniku znám... Koukni se na tohle místo na obloze na fotce.“

Přilepil jsem sítnici na čočku. Nic zvláštního, jen modrá uprostřed modré. Zkonstatoval: „Nemáš oko znalce! Říká ti něco pojem steganografie?“

„Stará technika kódování? Způsob, jak se dostat k tajným zprávám, jak to dělal Caesar?“

„Skoro. Ale pleteš si to s kryptografií. To zvlášť záluďné na steganografii je, že informace je skrytá a rozšiřovaná vyloženě průhledně, v obyčejné nezašifrované zprávě, jasné a nezáludné, na rozdíl od kryptografie, kde je doručená zpráva nečitelná. Piráti v informatice a teroristé používají tuhle techniku, aby si vyměňovali citlivé údaje, a přitom unikli různým systémům sledování a odposlouchávání, jako třeba Sémaphore nebo Échelon u Američanů. Skrývají svoje vzkazy, obrázky nebo zvukové soubory v jiných médiích, používají dálkově ovládané programy na internetu. Adresát, který má dešifrovací klíč, si potom zrekonstruuje původní zprávu. Je to velmi oblíbený systém u pedofilů. Padneš na obyčejné, nenápadné stránky, prohlížíš si fotky z prázdnin, pláž, modrou oblohu. Ale když použiješ klíč k těm obrázkům, co objevíš?“

„Fotky dětí... Senzace, Thomasi! Můžeš to rozšifrovat?“ V počítačím nadšení jsem vyzunkl kafe, až jsem si spálil špičku jazyka.

„Hlavně nevyšiluj!“ dodal hlasem, který mě vybízěl ke klidu. „Musím napřed ověřit, jestli ta fotka fakt obsahuje skryté údaje. A bez dešifrovacího klíče může trvat několik týdnů, než se dospěje k výsledku. Techniky kryptoanalýzy na rozluštění kryptografických kódů nejsou moc účinné, protože síla algoritmů dešifrování značně ztěžuje, někdy ho i vylučuje, pokud je klíč moc dlouhý... Což je vlastně logické. Proč jinak by se taky šifrovalo?“

Odvrátil jsem pohled od obrazovky a zaměřil ho na svůj mobil. „Fajn... Okamžitě zmobilizuju kluky z počítačového, začnou na tom hned dělat paralelně s tebou.“

„Nech mě chvíli na tom svém křápu, ještě budu chvílku čmúchat. Nahraju ti všechno, co budeš potřebovat, na CD, a ty ho

předáš do počítačového. Teď něco jiného. Měl by sis nechat nainstalovat rychlý internet, mohli by se na tebe připojit inženýři z počítačového útvaru. Říká se tomu *sniffing*: sledují na dálku všechno, co projde tvou linkou, a můžou tak reagovat bleskově. Jestli chceš, zažádám o to a zítra máš nainstalovaný modem ADSL. Mám styky, můžu celý proces urychlit!“

„Dobrý nápad. Každopádně jsem si to stejně chtěl pořídit. Jestli se mi o to můžeš postarat, pomůže mi to...“

„Žádný problém!“

Usmál se a já jsem si právě uvědomil, jak mě zápal pro kriminální případy odřezává od zbytku světa, byl jsem trochu jako Dead Alive s mrtvolami. Vyrušil jsem Serpettiho brzy ráno, vytáhl ho přímo z postele a ani jsem se ho nezeptal, jak se má.

„Jsi krásně prázdninově opálený,“ usmál jsem se a vdechoval vůni z nového šálku kafe.

„Včera jsem se vrátil z Itálie. Máš kliku, žes mě zastihl.“

„A co Reine de Romance? Pořád závodí?“

Thomas jedním douškem vypil horké kafe a ani nemrkl. „Je ustájená v hipickém klubu v Chantilly. Trénuje ji John Mohx, naprostá trenérská špička. Připravujeme ji na velké dostihy a na derby v příštím roce.“ Podmanivě se usmál. „Už nejsem svobodný, víš? S Yennii jsme pořád spolu. Patříme k sobě jako Země a Měsíc. Hádej, kde jsem ji potkal? Ve vlaku do Londýna! Je původem Rumunka, hosteska v Eurostar Paříž-Londýn. Měl bys nás na farmě někdy navštívit.“

„To určitě udělám...“

„A pak taky uvidíš moji novou železnici! Přešel jsem na HO 1/87! Jsem do toho úplně blázen! Počkej, ani se nehni!“

Zvedl se, vrhl se na svůj batoh a vytáhl z něj lokomotivu z mosazi Hornby, s červenou kabinou a černým tendrem.

„Je pro tebe, Francku. Rychlá parní lokomotiva Basset Lowke 1959! V dokonalém stavu! Byla moje, ale nejedí na mých nových kolejích, takže ti ji dám. Pojmenoval jsem ji Panenka.“

Udivilo ho, že jsem nijak nezareagoval. Vášeň pro elektrické vláčky, kterou mi předal, mě opustila ve chvíli, kdy mi v bytě zavládly mlčení a bolest. „Je mi líto, Thomasi, ale momentálně mě to moc nebaví. Vláčky a já, to je minulost. Aspoň teď. Víš, vlastně mě teď nebaví skoro nic.“

„Ale s Panenkou to je jiné! Tahle lokomotivka má v sobě něco kouzelného, musíš to vyzkoušet! Už jsem naplnil rezervoár butanem, je tam kahan. Přidáš trochu vody a oleje do tendru a bude jezdit hodinu. Uvidíš, jak pěkně přede, uklidňuje to, je to báječná společnost. Zvedne ti náladu, když ti bude blbě...“ Odložil model na psací stůl.

„Se Suzanne pořád nic?“ vzal mě za ruku jako bráchu.

„Žádná stopa, ani ťuk. Násilník nikde. Kdybych jen měl aspoň nějaké znamení, indicii, která by mi řekla, jestli je mrtvá nebo ne! Neumíš si představit, jaká muka mi působí ty pochybnosti, přetrvávající strach, že někde padnu na manželčinu mrtvolu, jen tak, v zatáčce... Budoucnost mi nahání hrůzu, tak strašně závisí na něčem, co nemůžu ovlivnit... Můj osud je v rukou toho hajzla, který ji unesl...“

„Dřív nebo později se dozvíš pravdu.“

„V to teda ze srdce doufám.“ Zatvářil jsem se, že už myslím na něco jiného, a naznačil jsem neduživý úsměv. „Poslyš! Zůstaň tu a dělej s mým počítačem, co můžeš. Musím jít. Najíme se dneska v poledne spolu, jestli chceš. Počkej na mě před šestatřicítkou, půjdeme do Vert-Galant. Nemusíš být s Yennií?“

„Yennia? Zabijím čas a čekám na ni! Zmizí ráno a objeví se až večer, jako severní polární záře. Fajn, tak dneska v poledne... Zastavím se pro tebe...“ Odkášlal si. „Francku... Co podle tebe může být v tom zašifrovaném vzkazu? Jestli nám chce něco sdělit, proč to neřekne naplno?“

„Thomasi... Ty jsi bohatý, máš miliony, proč chodíš pořád do kasina, když víš, že tam přijdeš o celé jmění?“

„Kvůli... vzrušení, co mi přináší hra?“

„Sám sis na svoji otázku odpověděl...“

Můj dědeček ukončil svoji kariéru horníka jako naddůlní na dole třináct v Loos-en-Gohelle. Z hornického učně se stal horníkem, potom dřevičem, vozačem, údržbářem důlních cest a výdrěv, důlním a nakonec naddůlním. Úzké chodby v dole vás většinou uvězní na dobrou polovinu života, a pokud vás ušetřil smrtelný polibek důlního plynu, dostane vás silikóza. Narodil jste se pod zemí, zemřete pod zemí, vaše děti zemřou pod zemí, v tlamě monstra. Tedy pokud nejste můj dědeček...

Patnáct let mu stačilo, aby vystoupal po žebříčku důlní hierarchie, a nikdy v životě se nespoléhal na štěstí nebo na náhodu. Dědeček, poutník po hornických koloniích, znal data narození svých nadřízených, křestní jména jejich žen a dětí a věděl, jakou barvu mají jejich psi. Zařídil si to tak, že potkával manželky šéfů v pekařství, v kavárničkách, v čistírnách, a tam jim vychvaloval zásluhy a vedoucí schopnosti jejich manželů. Ani v nejtvrdších dobách, kdy byla nouze o chleba a o polévku, nezapomínal při významných příležitostech poslat osobám bohatším, než byl sám, lahev jalovcové. A tak jeho nadřízení skrze průhledné a opojné odlesky bílého alkoholu mimoděk projevovali vděk obličejí, který jim obstarával rozkoš zapomnění...

Dědeček to nazýval *technikou rentabilní oběti* a často mi opakoval: „*Jestli se ti podaří zapálit jiskru v očích toho, s kým mluvíš, jestli v něm vzbudíš něco, co mu pohne osrdím, uděláš si z něj jednu provždy vzácného spojence. Budeš mít čtyři nohy a čtyři ruce místo dvou, protože ti bude stát po boku, až to budeš potřebovat.*“

V roce 1978 skolila dědečka rakovina a na pohřeb mu přišlo přes pět set lidí.

Na rozdíl od něj jsem nespoléhal na *techniku rentabilní oběti*, pokud šlo o stoupání po profesním žebříčku. Hojně jsem ji ovšem používal, abych si naklonil lidi, které jsem potřeboval, a ve chvíli, kdy jsem je potřeboval.

Soudce pověřený vyšetřováním případu Richard Kelly měl zcela výjimečnou zálibu v kvalitních čokoládách. Měl na ně jazýček,